

Sygn. akt II Ka 541/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2020r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekretarz sądowy Paulina Jarczak

przy udziale Prokuratora Mirosława Michalskiego

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2020 r.

sprawy **M. B. (1)**

oskarżonego z art. 157 § 2 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim

z dnia 18 czerwca 2020 r. sygn. akt II K 457/16

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. S. (1) w S. 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za II instancję stwierdzając, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 541/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Sokółowie Podlaskim z dnia 18 czerwca 2020 r., sygn. II K 457/16

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1	<p>1) mająca wpływ na treść orzeczenia obraza przepisów postępowania, tj. art. 4, 5 § 2 oraz art. 7 w zw. z art. 410 kpk - poprzez nienależyte ocenienie i rozważenie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego sprawy, będące wynikiem przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, jak również brak rzetelnej analizy całokształtu ujawnionych na rozprawie okoliczności, oczywisty brak obiektywizmu, rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego wynikających z materiału dowodowego wątpliwości, nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a zwłaszcza tych, które istotnie przemawiały na korzyść oskarżonego, dokonanie wybiórczej i niezwykle stronniczej oceny materiału dowodowego, która de facto sprowadzała się do całkowitej akceptacji zeznań pokrzywdzonych i de facto oparcia na nich ustaleń w sprawie, pomimo zaistnienia szeregu okoliczności podważających ich wiarygodność, jak choćby zaistnienie szeregu nieścisłości, niekonsekwencji w tych zeznaniach, a nadto udowodnionego faktu dochodzenia do awantur i kłótni pomiędzy samymi pokrzywdzonymi (których skutkiem było nawet</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>skazanie pokrzywdzonego R. za przestępstwo znęcania się nad C.), a wreszcie fakt niejednokrotnego spożywania przez pokrzywdzonych alkoholu z oskarżonymi, w tym M. B. (1) i utrzymywania stosunków towarzyskich, a z drugiej strony dyskwalifikacji wyjaśnień oskarżonego, który konsekwentnie nie przyznawał się do winy, oraz zbyt powierzchownej oceny (braku nadania im właściwej wagi) zeznań świadków w osobach M. B. (2) i A. W. oraz R. W. i J. S. (2), w zakresie w jakim zeznawali na temat stosunków pomiędzy pokrzywdzonymi, odnośnie awantur, spożywania alkoholu i in., które to dowody we wzajemnym powiązaniu świadczą o tym, iż Sąd przyjął niewłaściwą i błędną wersję wydarzeń, a także, że przyjęta przez Sąd wersja nie jest jedyną możliwą do przyjęcia w okolicznościach sprawy</p> <p>2) 2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, będący wynikiem obrazu w/w przepisów postępowania, a polegający na uznaniu, iż M. B. (1) dopuścił się zarzuconych mu aktem oskarżenia czynów, w sytuacji gdy ustalenia te nie znajdują potwierdzenia w obiektywnym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, a są niejako odwzorowaniem zeznań pary pokrzywdzonych</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>— zarzut z pkt 1 należało uznać za bezzasadny;</p>		

— Sąd Okręgowy skonfrontował zarzuty obrazy przepisów postępowania art. 4 kpk, art.

7 kpk i art. 410 kpk z przebiegiem pierwszoinstancyjnego postępowania oraz z pisemnymi motywami zaskarżonego wyroku, stwierdzając, iż żaden z nich nie znalazł potwierdzenia w realiach niniejszej sprawy. Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie nasuwa jakichkolwiek zastrzeżeń Sądu II instancji. Sąd Rejonowy zachowując nakazany ustawą obiektywizm i wykorzystując wrażenia wynikające z realizacji zasady bezpośredniości, z całokształtu ujawnionych w toku przewodu sądowego okoliczności wyprowadził racjonalne i przekonujące wnioski, kierując się przy tym wskazaniem wiedzy, doświadczenia życiowego i zasadami logicznego rozumowania. Miał przy tym w polu uwagi także te zagadnienia, które stanowią oś wniesionej apelacji obrońcy;

— w ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy słusznie ocenił dowód z zeznań pokrzywdzonych M. C. i M. R., mając jednocześnie na uwadze iż zeznania te zawierają pewne nieścisłości oraz niekonsekwencje. Wskazać w tym miejscu należy, iż nie można dyskwalifikować dowodu z zeznań świadka tylko z tego powodu, że nie zauważył on jakiegoś drobnego fragmentu zajścia albo zapamiętał go inaczej niż inni świadkowie. Nie można oczekiwać, że świadek zapamięta z fotograficzną wręcz dokładnością wszelkie okoliczności dotyczące tego zajścia, zarówno te o zasadniczym znaczeniu, jak i zupełnie drugorzędne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia

14 grudnia 1973 r., III KR 310/73, OSNKW 1974, z. 4, poz. 71). Wbrew stanowisku skarżącego, nie sposób odmówić wiarygodności przedmiotowym zeznaniom, gdyż należy mieć na uwadze, iż co do okoliczności najistotniejszych dla rozstrzygnięcia sprawy zeznania pokrzywdzonych są zbieżne, logiczne, konsekwentne, i jednoznaczne oraz znajdują potwierdzenie w dokumentacji medycznej. Słusznym było uznanie zeznań pokrzywdzonych za wiarygodne w zakresie, w jakim nie pozostają one sprzeczne z innymi, wiarygodnymi dowodami. Sąd Rejonowy, wbrew twierdzeniom skarżącego, miał w polu widzenia, iż w niniejszej sprawie pokrzywdzeni znali się z oskarżonymi jeszcze przed zdarzeniami objętymi aktem oskarżenia, zamieszkiwali w jednym bloku, spożywali wspólnie alkohol, jak również okoliczności związane z tym, iż pomiędzy pokrzywdzonymi dochodziło do awantur i przemocy. Mając całokształt powyższych okoliczności na względzie, w ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd Rejonowy słusznie uznał, iż zeznania pokrzywdzonych złożone w postępowaniu przygotowawczym zasługują na nadanie im waloru wiarygodności, jako że zeznania te były składane w krótkim odstępie czasowym od zdarzenia, a także pod nieobecność oskarżonych. Brak było podstaw do uznania zasadności podniesionego przez skarżącego argumentu w postaci zbyt powierzchownej oceny zeznań świadków w osobach M. B. (2) i A. W. oraz R. W. i J. S. (2), jak również kwestionowania obdarzenia zeznań powyższych świadków walorem wiarygodności częściowe, tj. w zakresie dotyczącym utrzymywania przez pokrzywdzonych z oskarżonymi

relacji sąsiedzko - towarzyskich, jak również co do okoliczności, iż w mieszkaniu zajmowanym przez pokrzywdzonych dochodziło między nimi do awantur. Wskazać w tym miejscu należy, iż obdarzenie wiarą w całości lub w części jednych dowodów oraz odmówienie tej wiary innym, jest prawem sądu meriti, który zetknął się z tymi dowodami bezpośrednio i pozostaje pod ochroną art. 7 kpk, jeżeli tylko zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi przy tym wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Reasumując, wskazać należy, iż wbrew twierdzeniom skarżącego, prawidłowa ocena wskazanych powyżej dowodów nie dała podstaw do uznania, iż Sąd Rejonowy przyjął niewłaściwą i błędną wersję wydarzeń;

- odnosząc się do zarzutu naruszenia przez Sąd I Instancji art. 5 § 2 kpk należy wskazać, iż nie dające się usunąć wątpliwości to nie istnienie w dowodach sprzecznych wersji zdarzenia, ale brak możliwości rozstrzygnięcia między nimi przy użyciu zasady oceny dowodów. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz z art. 5 kpk, nie są miarodajne wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale to, czy Sąd orzekający rzeczywiście powziął wątpliwości w tym zakresie i mimo braku możliwości usunięcia ich, rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo czy były po temu powody, które Sąd pominął. Gdy konkretne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub

innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo.

– również zarzut z pkt 2 należało uznać za bezzasadny;

– w realiach niniejszej sprawy brak było podstaw do stwierdzenia tzw. „błędu dowolności” w poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleniach faktycznych. Zarzut odwoławczy błędu w ustaleniach faktycznych nie może polegać wyłącznie na polemice z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd I instancji. Skarżący nie wykazał, aby zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez Sąd Rejonowy z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiadała prawidłowości rozumowania, z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego;

– Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, iż Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, na którym oparł poczynione w sprawie ustalenia faktyczne. Nie sposób podzielić zarzutów skarżącego, dotyczących błędnego ustalenia przez Sąd stanu faktycznego, kiedy to ustalenia te zostały poczynione na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, którego ocena nie nasuwa jakichkolwiek zastrzeżeń Sądu II instancji. Wskazać należy, iż w doktrynie i orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, iż jeśli Sąd meriti nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 lipca 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt II AKa 171/15).

<p>Zgodnie bowiem z powszechnie akceptowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego, ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 1974 roku w sprawie o sygnaturze akt II KR 114/74). Mając na względzie, iż Sąd I instancji dokonał należytej oceny zgromadzonego w toku sprawy materiału dowodowego, to ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie uznać należało za prawidłowe.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>ze względu na bezzasadność podniesionych przez obrońcę oskarżonego zarzutów, wniosek apelacyjny co do zmiany zaskarżonego wyroku nie mógł zostać uwzględniony</p>		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
całość wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 18 czerwca 2020 r., sygn. II K457/16	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
bezzasadność wniesionej apelacji w tym względy i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	Sąd Odwoławczy na podstawie art. 636 § 1 kpk i § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2019, poz. 18) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. S. (1) w S. kwotę 516,60	

	zł (w tym 96,60 zł VAT) za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	Na podstawie przepisów art. 624 kpk w zw. z art. 634 kpk w z w. z art. 636 § 1 kpk zwolniono oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze określając, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku I instancji		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana